

Kedves Vendégek!

Köszönöm a meghívást és a lehetőséget is, hogy megoszthatom Önökkel a gondolataimat, ha már nem is tudok személyesen jelen lenni ezen az ünnepi délutánon.

1994-ben, amikor hivatalosan is megalakult az ózdi szépíró- irodalmárok közössége, az akkori Városi Könyvtár igazgatója voltam.

A néhány lelkes tollforgató ember- élükön Balobásné Bodnár Katikával- úgy látta jónak, hogy csatlakoznak az **Amatőr Költők és Írók Országos Szövetségéhez, létrehozva annak Ózdi Regionális Csoportját, a későbbi Szép Szó Irodalmi Kört.**

A csoport létrejötte Ózdon nem volt előzmények nélküli, s kérem, engedjék meg, hogy mint könyvtár-és művelődéstörténettel foglalkozó kutató, ezt röviden felvázoljam, hiszen egy 70 éves múlt városi és könyvtári emlékeit köthetem csokorba.

Más társadalmi- politikai-gazdasági érában, de már 1949 és 1966 között működött az akkori Olvasóban, könyvtári háttérrel egy **Irodalmi Kör**, mely éppúgy befogadta az irodalom művelőit, mint annak olvasóit, barátait, s támogatta a kibontakozó tehetségeket.

Működésük során önmaguk képzése, majd előadóművészeti tanfolyamok szervezése éppúgy fontos szerepet játszott, mint szerzői-és előadóestek, író-olvasótalálkozók rendezése. Tagjai nyertesei voltak sok megyei –és helyi irodalmi pályázatnak is.

A Kör legaktívabb tagjai, többek között Csobod Árpád, Báthory József, Szakács Albert, Takács József voltak- őket már nekem is szerencsém volt ismerni-, akik később, az 1980-as években, több-kevesebb ideig, az újra formálódó ózdi irodalmi élet támogatói, részesei voltak.

A Kör megszűnése után közel két évtized kellett ahhoz, hogy újra, egyre erőteljesebben megfogalmazódjon egy újabb, ózdi tollforgatókat összefogó közösség szervezésének gondolata, ismét könyvtári környezetben, melyben már én is részt vállaltam.

Az 1980-as évek közepén egy-egy rendezvényen – Takács József könyvbemutató, Költészet Napja- már jelen voltak a már említettek mellett, egy új generáció képviselői.

1988-ban a Harmónia nevet viselő zenei-nyelvi könyvtárunkban, mely az Öregek- Fialok Házában működött, a Költészet Napja ünnepi műsorát az Erkel Ferenc Zeneiskola mellett az **Ózdi Irodalombarátok Alkotó Köre** adta.

Balobásné Bodnár Katika és Palaszkó József versei mellett fiatalok, főként diákok – többek között Koreny Ágnes, aki a könyvtáros szakmát választva ma a fővárosi Szabó Ervin Könyvtár egyik vezetője – művei hangzottak el. Programjaikon egy-egy alkotó is bemutatkozott, emlékszem Péter Mária verseire, akit ma a városban Dr. Péter Mária pszichológusként ismerünk.

A következő évek a szerzőtársak felkutatásával, kapcsolatépítéssel, a szervezeti keretek építésével, az anyagi erőforrások előteremtésével teltek, míg 1994-ben hivatalosan is megalakult a csoport.

Ekkoriban ismertem meg egymás után - közel 30 év alatt - mindazokat, akik az egyre inkább erősödő kis közösség tagjai lettek, s akik közül sokan számomra a kitartást, az áldozatvállalást, az elkötelezettséget személyesítik meg a mai napig.

Neveiket hosszan sorolhatnám, de nem teszem, mert nem szeretnék senkit megbántani azzal, hogy véletlenül kifelejtsem. Közülük néhányan már nincsenek köztünk, emléküket tisztelettel őrzöm.

Láttam, ahogy a tagok létszáma egyre nő, ahogy maguk közé hívtak, befogadtak, és segítettek minden érdeklődőt.

Otthonuk a könyvtárunk lett.

Balobásné Katika odafigyelt mindenre és mindenkire, közben kereste a kapcsolatokat, a lehetőséget írásaik megjelentetésére. A megalakulásuk utáni második évben már megjelent lapjuk, az Ózdi Kristály, melynek összeállításában és sok más szakmai munkában – a későbbiekben is - Kerékgyártó Mihály volt Katika segítségére.

Katika lakása - ahol magam is többször jártam - szinte műhelyként működött, ahol csak gyűltek- és gyűltek a tagok kéziratai.

Sok-sok fáradságos budapesti út után, aztán kialakult a jó kapcsolat az AKIOSZ vezetőségével, a Bíró Family Nyomdával, melyek vezetői, képviselői több alkalommal jártak városunkban.

Az elkövetkezendő években rendszeresen megjelentek az újságjaik, megszülettek a tagok műveit tartalmazó antológiák, egy-egy tag monográfiája. Volt olyan, amihez magam írhattam Előszót, ezúton is köszönöm a bizalmat Farkas Nórikának.

Emlékszem, két alkalommal is rendeztek országos konferenciát az 1990-es évek végén, mely nemcsak városunknak, hanem a közösségnek is elismertséget hozott.

Több alkalommal hirdettünk közösen irodalmi pályázatokat Aranytoll címmel, azzal a nem titkolt szándékkal, hogy felszínre kerüljenek mindazok, akik papírra vetvén gondolataikat, szeretnék azokat megosztani másokkal.

A csoport közben befogadta más művészeti ágak képviselőit is. Emellett egyre inkább jelen voltak a város és a térség kulturális életében, rendszeres résztvevői lettek a különféle városi és térségi rendezvényeknek, kisközösségi programoknak

Katika 2009-ben adta át a stafétabotot Kónya Bélának, de továbbra is aktív maradt, egészen 2013-ban bekövetkezett haláláig.

A közösség tevékenységét 2011-ig, nyugállományba vonulásomig követhetem személyesen, azóta sokat olvasok munkájukról, sikereikről, amihez gratulálok.

Számomra, ők az egyik jó példa arra, hogy a könyvtár, mint közösségi hely, méltó otthona lehet bármely közösségnek, akár évtizedeken keresztül is.

A Kör tagjainak, vezetőinek - akik a Meghívóból látom, méltón ünneplik évfordulójukat - jó erőt, egészséget kívánok, a régi és új alkotóknak üdvözetemet küldöm, kívánom, szárnyaljanak minél magasabbra, kísérje alkotói munkájukat áldás.

Eger, 2019. április 12.

Bánfalvi Lászlóné
ÓMI Városi Könyvtár
nyugalmazott vezetője